

Art. 2. Posiadacze wcielonych do związku gminy obszarów dworskich nabywają prawa i obowiązki członków gminy.

Art. 3. Wcielone do związku gminy obszary dworskie nie nabywają jednak prawa użytkowania z dobra gminnego, a wobec tego nie będą one pociągane do pokrywania wydatków, połączonych z utrzymaniem, ulepszeniem lub rozszerzeniem dobra gminnego.

Art. 4. Za czas od 1 sierpnia 1919 r. do końca 1919 poniesie wcielony do gminy obszar dworski wymienione w § 78 i 79 ustawy gminnej dodatki do podatków, podług tej samej stopy procentowej, jaka ustalona jest budżetem gminnym na rok 1919, a suma w ten sposób nałożonych dodatków do podatków wynosić będzie $\frac{5}{12}$ rocznej należitości za rok 1919 obszarowi dworskiemu przypisanej.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1919 roku. Z tym też dniem przestają obowiązywać ustawy z dnia 12 sierpnia 1866 r. dz. u. kr. № 20, z dnia 21 marca 1888 r. dz. u. kr. № 41, art. IV ustawy z 3 lipca 1896 r. dz. u. kr. № 51, oraz postanowienia odnoszące się do obszarów dworskich, zawarte w zmieniającej statut krajowy ustawie z 14 lutego 1914 r. dz. u. kr. № 20.

Art. 6. Wykonanie tej ustawy powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Minister Spraw Wewnętrznych:

S. Wojciechowski

405.

USTAWA

z dnia 26 lipca 1919 r.

zmieniająca postanowienia § 8a i § 16 galicyjskiej ustawy o konkurencji kościelnej z 15 sierpnia 1866 dz. u. kr. Nr. 28 w brzmieniu noweli z dnia 16 kwietnia 1896 dz. u. kr. Nr. 25, obowiązująca na terytorjum b. Galicji.

Art. 1. Postanowienia § 8a i § 16 ustawy z 15 sierpnia 1866 dz. u. kr. Nr. 28 (w brzmieniu noweli z dnia 16 kwietnia 1896 dz. u. kr. Nr. 25) o pokrywaniu kosztów stawiania i utrzymywania budynków kościelnych i plebańskich w parafjach wyznania katolickiego, tudzież dostarczania przyrządów i sprzętów kościelnych, przestają w dotychczasowym brzmieniu obowiązywać, a natomiast obowiązywać będą następujące postanowienia.

§ 8a. Rozkład wydatków, przypadających na należących do parafji członków gminy, wymienionych w § 8 pod l. 1 nastąpić ma według postanowień działu V ustawy gminnej w ten sam sposób, jak rozkład innych wydatków gminnych.

Jeżeli parafja składa się z kilku gmin lub części tychże, natenczas należy, jeśli niema innej umowy, nałożyć koszta na każdą gminę w stosunku do podatków bezpośrednich, uiszczanych przez należących do dotyczącego obrządku członków gmin lub części gmin wcielonych do parafji.

Gminie wolno z funduszków własnych pokryć w całości lub w części wydatki przypadające na jej członków.

§ 16. Do pertraktacji konkurencyjnej wezwane będą wszystkie do konkurencji obowiązane strony z równoczesnem ostrzeżeniem, iż na wypadek niestawienia się uznane będą za przyzwalające na zamierzoną budowę, tudzież do dodatków na nie wypadających pociągnięte zostaną.

Patron ma prawo użycia w miejsce swoje umocowanego do tej czynności zastępcy.

Przy rozprawie konkurencyjnej ma jeden głos każda w moc fundacji, umowy lub ustawy do konkurencji obowiązana strona, a mianowicie ordynarjat, paroch, patron, z każdej gminy pełnomocnik, obrany bezwzględną większością głosów przez parafjan tegoż samego obrządku, prawo wyboru w gminie mających. Każdej z tych stron należy się głos bez względu na to, czy w danym razie przyczynią się do pokrycia kosztów.

Do powzięcia uchwały potrzebna jest bezwzględna większość głosujących.

Art. 2. Ustawa niniejsza obowiązuje z dniem 1 sierpnia 1919 roku.

Art. 3. Wykonanie tej ustawy poleca się Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego

Jan Łukasiewicz

406.

U S T A W A

z dnia 26 lipca 1919 r.

o utraconych tytułach na okaziciela.

Art. 1. Każdy, roszczący prawo do zagubionego, zniszczonego lub nieprawnie zabranego tytułu na okaziciela, może celem zachowania swych praw wnieść do sądu okręgowego podanie z żądaniem wzbronienia wszelkich wypłat z tego tytułu i dokonywania jakichkolwiek z nim transakcji.

Właściwość sądu określa się według siedziby zarządu głównego instytucji, która tytuł wypuściła.

Art. 2. Podanie zawierać winno: a) imię, nazwisko, zajęcie i zamieszkanie rzeczywiste petenta, oraz mieszkanie, obrane przez niego w miejscu